80 років 1893 1973 Служби Народові

СВОБОДА — SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City, N.J. 07303
Телефони: (201) 434-0237, (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250, (212) 227-5251

РІК LXXXI. Ч. 11. ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК ЧЕТВЕР, 17-го СІЧНЯ 1974 ЦЕНТІВ 20 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK THURSDAY, JANUARY 17, 1974 No. 11. VOL. LXXXI.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ 22-ГО СІЧНЯ БУДЕ НАЦІОНАЛЬНИМ СВЯТОМ В УНС І „СВОБОДІ"

Джерзі Ситі. — Вівторок 22-го січня цього 1974-го року, в якому сповняється 56 років від проголошення повної державної незалежности і суверенности Української Народної Республіки того ж дня 1918-го року та проголошення соборности всіх українських етнографічних земель в одній суверенній і ні від кого незалежній Українській Державі рік пізніше, 22-го січня 1919-го року, буде українським національно-державним святом в Головній Канцелярії Українського Народного Союзу та в в-ві „Свобода". Рішення відзначати кожного року день 22-го січня як єдине наше українське національно - державне свято виніс Головний Екзекутивний Комітет УНСоюзу після того, як в січні минулого року „Свобода", в порозумінні з Екзекутивою УНСоюзу, вийшла з пропозицією, щоб саме так усі українці у вільному світі відзначали своє найбільше національне свято. Редакційну статтю в цій справі, надруковану 27-го січня минулого 1973-го року, для пригадки передруковано на іншому місці в цьому числі. Опісля ця пропозиція була апробована Головним Урядом УНСоюзу та відповідними резолюціями Президії Світового Конгресу Вільних Українців і керівним органом Українського Конгресового Комітету Америки і Комітету Українців Канади. „Свобода" у згаданій статті з 27-го січня 1973, відкликавшись на повідомлення, що в дні 22-го січня того року деякі українські парафіяльні школи були закриті, зробила висновок, що „це й піддає думку, щоб день 22-го січня всі українські поселення в світі відзначали як Національне Свято так, як його відзначив би наш нарід на рідній землі, якби був вільний і незалежний... Значить, всі українці повинні б святкувати також так, як свята святкується, як наші співгромадяни святкують Національні Свята наших країн: 4-го липня День Незалежности в Америці, першого понеділка в липні День Канади в Канаді, 26-го січня День Австралії, 7-го вересня День Незалежности в Бразилії... До тих святкувань належать відправи в церквах та всілякі імпрези і день вільний від праці..." — сказано в пропозиціях „Свободи", які кінчаються заввагою: „Ми не маємо жадних ілюзій, що ці думки і пляни можуть бути негайно здійснені. Але з часом вони можуть прийнятись та стати важливою частиною наших зусиль на допомогу нашому українському народові в його змаганнях до волі і незалежности". З цих міркувань Український Народний Союз і в-во „Свобода" вже в цім році переходять від слів до діла та проголосили день 22 січня, роковини проголошення державної незалежности і суверенности Української Народної Республіки, Національним Святом для своїх працівників. У цьому дні, в найближчий вівторок, бюра Головної Канцелярії Українського Народного Союзу та в-ва „Свобода" будуть закриті для звичайних зайнять, „Свобода" з датою того дня не появиться, а на нових приміщеннях УНСоюзу та на давніх ще приміщеннях „Свободи" будуть виставлені синьо - жовті українські національні прапори поруч зоряних американських.

Уже від багатьох років губернатори поодиноких стейтів і посадники багатьох міст проголошують 22-го січня Днем Української Незалежности, доручають в тому дні виставляти на капітолях стейтів і ратушах міст, побіч американського, українські національні прапори та закликають усіх громадян відзначити цей День відповідними церемоніями. Від років також уже робляться заходи, щоб Конгрес ЗСА окремою резолюцією доручив Президентові кожного року проголошувати 22-го січня Днем Української Незалежности. На фото: церемонія виставлення українського національного прапору, побіч американського, на ратуші Джерзі Сити 22-го січня минулого 1973-го року.

Барбара Лі

ВТЕЧА

Від Редакції: Барбара Лі, американка, яка з рамені однієї американської допомогової організації у Відні зайнялася родиною Володимира й Ганни Колесників після їхньої драматичної втечі з Болгарії в літі 1972 р. Оригінальний нарис в англійській мові друкований в зимовому числі „Українського Квартальника" (ч. 4, 1973), редактор якого, д-р Володимир Душник, переклав його на українську мову.

Володимир (справа) і Ганна Колесники з їх племінником Володимиром Ратушним під час недавніх відвідин у „Свободі" перед великим концертовим турне по Америці і Канаді.

Їм снився великий сон.

Про дороги, що ведуть далеко поза границі, відгороджені колючим дротом.

Вони мріяли про вікна, відкриті в широкий світ.

Про музику, що пливе з України, нестриману наказами з чужого командного посту.

Вони мріяли про світанок. Про свободу.

*

Вони прибули з Києва. Їх семеро.

Спершу Рем, Тамара та син Вовка. Пізніше мати Тамари, сестра Ганна, її чоловік Володимир і їх син Максим. Трійка приїхала поїздом, а чвірка в авті, в масивній синій „Волзі".

Після місяців напруження та очікування, родина Тамари одержала остаточний дозвіл на вакаційну відпустку і негайно виїхала на тритижневі вакації в болгарській приморській оселі. В день їх повороту до Києва, родина Ганни мала почати свої вакації. Так принайменше вирішили київські власті. Але так не сталося.

Під кінець своїх хвакацій, Рем, Тамара і син внесли прохання в справі продовження їм вакацій на три додаткові дні. І в тих трьох днях решта київського роду приїхала до Помроя, на березі Чорного моря.

Тепер вони були всі разом. Вони вирішили рушити в дорогу, беручи зі собою все, що мали: пляжеві причандали, відвагу й надію. Всі семеро втиснулися у „Волгу" та погнали до найближчого кордону. Їх перша спроба переїхати кордон до Туреччини провалилася, як провалилася теж і друга спроба. Надія впала, але відвага видержала — і вони поїхали до болгарської столиці, зупинили авто у безпечній віддалі від однієї західньої амбасади — і ждали.

„Я міг би дати Вам візу" — скаазв ввічливий урядовець — „але Ваші пашпорти є добрі тільки на Болгарію. А припустімо, що місцеві хоронителі не випустять Вас? Вас напевно передали б тоді Вашим властям, і з нашою візою у Ваших пашпортах Ви мусіли б подорожувати багато дальше, як це Ви хотіли. Ви знаєте, про що я думаю..."

Але він мав ще одну думку: „Пробуйте їхати на заху

(Закінчення на стор. 4-ій)

Володимир Дармохвал, визначний громадський і пластовий діяч, помер у Ню Йорку

Ню Йорк (Я. П.). — В досвітніх годинах в середу, 16-го січня, тут при праці в своєму ресторані „Веселка", який приміщається в Пластовому Домі в українській дільниці Ню Йорку, помер нагло від серцевого удару один з найбільш відомих і популярних місцевих громадян, пластун-сеніор керівництва, член місцевих й найвищих пластових установ, член Пластової Фундації, пластової кооперативи „Молоде Життя" й свого з молодечих років з'єднання „Загін Червона Калина", якого був довголітнім курінним й основником, а також членом Пластового 450-го Відд. УНСоюзу — сл. п. Володимир Дармохвал.

Народжений 23 липня 1903 року в Болехові, він закінчив гімназію в Стрию й після того працював з найбільшим відданням в українській кооперації, в якій займав провідні становища в Стрию, Журавні, а в часі першої окупації Галичини большевиками, на Підляшшу, де зорганізував українську національну оборону перед нападами польських банд. Про його безстрашну діяльність є численні згадки в книжках польських мемуаристів, які появилися друком в останніх роках у Польщі.

До найбільш маркантних періодів життя Покійного належить його хлоп'ячий вік. Як 15-літній юнак, він прямо зі шкільної лавки пішов в ряди Української Галицької Армії, ставши членом унікальної ІІ частини Пластової Сотні, яка сформувалася з гімназистів Стрия. Взяв активну участь у перейнятті влади Української Держави в Стрию в 1918 року.

Перед декілька роками він перебув двічі серцеву атаку, після якої працював дальше в громаді і у власнім підприємстві не менше, як 16 годин денно й то звичайно у вечірні години. При такій же нічній праці у „Веселці" постигла його третя й остання атака.

Ледве чи в великому Ню Йорку, однаково серед пластової громади, купецтва, кооператорів та серед найширших громадських кругів знайдеться популярніша й більш заслужена для громади людина, як покійний Володимир Дармохвал. Тому по нім залишиться глибокий слід й ще глибше почуття неповторної втрати.

ТУСМ І СУСТА ЗАКЛИКАЮТЬ ДО ГІДНОГО ВІДЗНАЧЕННЯ СВЯТА УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ

Ню Йорк, Н. И. — Крайові управи двох передових українських молодечих організацій звернулися із закликом до свого членства та до української громади відзначити 56-ту річницю проголошення української незалежности Української Держави, яка припадає на вівторок, 22-го січня, 1974, „днем вільним від праці та шкільних занять".

Управи Товариства Української Студіюючої Молоді ім. Міхновського (ТУСМ) та Союзу Українських Студентських Товариств Америки (СУСТА) у зверненнях підписаними їхніми головами Аскольдом Лозинським та Євгеном Іванцевим, відкликалися на резолюцію Секретаріяту Світового Конгрену Вільних Українців з січня 1973 року.

„Тому, що наші брати і сестри в Україні не мають змоги відзначати це наше національне свято", сказав А. Лозинський, — „нашим обов'язком і правом є відзначати день 22-го січня так, як американці відзначають свій День Незалежности 4-го липня".

Є Іванців вказав на традиційне відзначування Дня Української Незалежности американськими сенаторами, конгресменами, губернаторами і посадниками міст, засвідчуючи у спеціяльних заявах та проклямаціях свою пошану до українського народу та його змагань до волі і незалежности. „Це тим більше зобов'язує нас гідно відзначувати річницю проголошення української незалежности.

Губернатор Ню Джерзі Бренден Т. Бирн інавгурований, заповідає зміни

У вівторок, 15-го січня ц. р. губернатор стейту Ню Джерзі Бренден Т. Бирн був інавгурований, як 54-ий губернатор цього стейту. В своїй промові Бирн заповів багато змін, які він і його стейтовий уряд бажають увести, щоб піднести престиж стейту. Губернатор заповів в першу чергу боротьбу з політичною курупцією, яка роз'їдала попередній стейтовий уряд, заповів зміни в шкільництві, щоб запевнити однакову освіту для кожного мешканця стейту без огляду на його походження, расу, кольор шкіри, політичні чи релігійні переконання. „Стейтовий уряд Ню Джерзі — заявив Бирн — не є на продаж і спекуляції людьми, що люблять легким способом заробляти гроші". Однак поборення політичної корупції не є першочерговим завданням нового стейтового уряду, що опинився тепер в демократичних руках від часу перемоги Бирна в листопаді м. р. Бажанням новозаприсяженого губернатора є не тільки змінити фінансування виборів, щоб звільнити від залежности фінансових потентатів виборних урядовців і стейтових сенаторів, але перевести зміни в цілій виборчій системі, щоб таким чином дати спроможність більшій кількості осіб брати участь у працях уряду і в політичному житті. Хоч губернатор Бирн відмовився від будь-яких точніших вияснень відносно податкової системи, пресові коментатори думають, що такі зміни вже в найближчому майбутньому будуть уведені. В інавгурації, яка відбулася в Меморіял Білдінг біля стейтового будинку, взяли участь багато політичних промінентів, як також попередник Бирна на пості губернатора Вілліям Т. Кейгілл, найвищий суддя Річард Гюджес і багато інших. Між учасниками була й українська репрезентація під проводом голови стейтової Української Демократичної організації Иосипа Лисогора.

Січневе Свято в Клівленді

Українські Злучені Організації — Відділ УККА в Клівленді, Огайо влаштовують в неділю, 20-го січня 1974 р. о год. 4:30 по полудні в Норманди Гайскул (2500 захід Плезант Валей, Парма) — Святочну Академію для відзначення свята Самостійности і Соборности. В програмі свята: апель комбатантів і молодечих організацій, відчитання проклямацій посадника міста Клівленд-Парма і губернатора стейту Огайо, святочне слово, що його виголосить д-р Мих. Пап, виступ хору „Дніпро" — диригент Є. Садовський, деклямації і українські національні танки у виконнані молоді. Керівник танцювального ансамблю Віктор Богуславський. Того ж дня в обидвох українських церквах будуть відправлені урочисті Служби Божі в намірені українського народу.

УКРАЇНСЬКИЙ ДЕНЬ В КАРТЕРЕТІ

Посадник міста Картерет, Н. Дж., Михайло Товт, 10-го січня 1974 року, підписав проклямацію, проголосивши день 22-го січня 1974 року Українським Днем. Того дня на ратуші міста, поруч американського прапору повіватиме також український.

Академія, присвячена Січневим Роковинам, відбудеться 27-го січня, початок год. 4 по полудні в залі Української Централі при 679 Розевелт евеню. Доповідачі — Архиєпископ Марко й інж. Омелян Граб.

Різдвяний концерт колядок і щедрівок в Ірвінгтоні

Українська Православна Парафія Святої Трійці в Ірвінгтоні, Н.Дж. влаштовує в неділю, 20-го січня 1974 р. в церкві, після Служби Божої о год. 11;30 - різдвяний концерт колядок і щедрівок у виконанні церковного хору під керівництвом інж. Дмитра Олійника. Після концерту в залі парафії відбудеться різдвяна зустріч-обід, на який парафіяльна рада запрошує усіх зацікавлених. Адреса приміщення: 836 Линонс евеню, Ірвінгтон, Н.Дж.

Уряд проголосив правила щодо приділу пального

Вашингтон. — У вівторок, 15-го січня, Федеральне Енергетичне Управління проголосило, що з тим днем входять в життя примусові правила щодо приділу пального. Метою цих заходів є запевнити, щоб всі американці та всі конечні сектори були забезпечені достатнім постачанням різного роду пального, заявив Джон Согилл заступник голови Енергетичного Управління. Загальною характеристикою цього пляну є надання першенства для основних публічних секторів і підприємств на рахунок власників автомобілів і домів. Наприклад, правила, які охоплюють приділ бензини, мають на меті запевнити, щоб служби наглої потреби (шпиталі, пожежні та поліційні станиці тощо), а також засоби масової транспортації, Департамент оборони та фармери одержували 100 відсотків потрібної бензини. Заступник голови Енергетичного Управління заявив, що Уряд далі не плянує встановляти раціонування бензини, хоч подав деякі деталі виготовленого на всякий випадок пляну такого раціонування.

Стефан Шкафаровський виступить в Карнегі Голл

В неділю, 3-го лютого 1974 р. о год. 5:30 вечора в Карнегі Рісайтел Голл (57-ма вулиця і 7-ма евеня) в Ню Йорку виступить з самостійним концертом феноменальний сімнадцятирічний бас Стефан Шкафаровський. При фортепіяні Євген Крахно — викладач італійського бель канто. В репертуарі концерту: українські пісні та думи; — арії з опер „Тарас Бульба", „Чарівна Флейта", „Симон Бокканегро", твори Бетговена, Шуберта та італійських майстрів. Квитки до набуття в крамницях СУРМА, ЄКО і АРКА та в Йонкерсі КАЛИНА.

СОВЄТСЬКИЙ РЕЖИМ ХОЧЕ ПРИМУСИТИ А. СОЛЖЕНІЦИНА ЕМІҐРУВАТИ З СССР

Москва. — Безпосередньо після нападу газети „Правда" на А. Солженіцина як на „зрадника" совєтської системи і держави, голова правління Спілки письменників РСФСР Сергєй Міхалков заявився від імени Спілки за те, що А. Солженіцин повинен покинути „соціялістичну батьківщину" і еміґрувати закордон. З такою вимогою до Солженіцина голова Спілки письменників РСФСР звернувся, виступаючи з критикою Солженіцина на московському радіо 15 січня. Того ж самого дня з нападом на Солженіцина виступив на московському телебаченні редактор органу Спілки письменників СССР „Литературной газети" Александр Чаковський. Він обвинувачував Солженіцина у знеславлюванні пам'яти „героїв великої вітчизняної війни", мовляв, Солженіцин у своїх творах „плює на могили двадцяти мільйонів совєтських громадян, які пожертвували своє життя за свободу і незалежність своєї батьківщини в боротьбі проти гітлерівського фашизму". У своєму виступі проти Солженіцина на телебаченні Чаковський не назвав найновішого твору Александра Солженіцина „Архіпелаг ҐУЛаг 1918-1956", підкреслюючи тільки, що його писання є подумані під кутом оборони царського режиму і його політики.

Посилене індивідуальне переслідування Солженіцина

Крім нападів на Солженіцина в пресі, радіо і телебаченні, совєтські чинники заініціювали широку акцію серед населення, доручаючи цілому ряду осіб надокучувати, а то й погрожувати А. Солженіцинові. За словами дружини письменника, проти нього „почалася війна нервів". Це в першій мірі виявляється, заявила вона, у безупинних телефонічних зверненнях окремих громадян, які висловлюють своє обурення діяльністю Солженіцина. Це має бути, як заявила вона, „висловом обурення народу". Згідно з інформаціями, що їх одержали західні кореспонденти від Солженіцина, совєтський режим стосує репресії супроти всіх цих осіб, які прихильно ставляться до нього, чи дають йому допомогу. Найбільше потерпіла з його приводу письменниця Лідія Чуковськая, яку усунено зі Спілки письменників СССР за це тільки, що вона дозволила Солженіцинові користуватися своїм приміщенням в оселі письменників Переделкіно недалеко Москви.

За найновішими інформаціями з Москви, совєтська міліція і КҐБ постійно находяться біля дому в Москві, де проживає родина Солженіцина. Поліційні чинники поінформували дружину письменника, що скріплена поліційна охорона має за завдання не допустити до цього, щоб родині письменника щось сталося. Не зважаючи на скріплену охорону, поліція не робить ніяких труднощів всім тим совєтським і чужим особам, які хочуть відвідати родину Солженіцина.

А. Солженіцин відмовляється від виїзду з СССР, заявляючи, що його місце є в країні, де він народився. Він не може працювати як письменник поза межами своєї батьківщини, без уваги на це, яка доля не зустріла б його у майбутньому.

ЦК КПСС ВИМАГАЄ ПЕРЕВИКОНАННЯ ГОСПОДАРСЬКИХ ПЛЯНІВ У 1974 РОЦІ

Москва. — Совєтська преса з 12 і 13 січня опублікувала повідомлення ЦК КПСС, Ради міністрів СССР, ВЦРПС (Всесоюзної центральної ради професійних спілок та ЦК ВЛКМС (Комсомолу) „Про всесоюзне соціялістичне змагання робітників промисловости, будівництва і транспорту за дострокове виконання народногосподарського пляну на 1974 рік" і „Про всесоюзне соціялістичне змагання робітників сільського господарства за збільшення виробництва і заготівель продуктів землеробства і тваринництва в 1974 році". Це всесоюзне „соціялістичне змагання" партійно-державні чинники СССР проголосили нібито у відповідь на домагання робітників і колгоспників, які, як відзначено у повідомленні, „відгукнулися" на „Звернення ЦК КПСС до партії і до совєтського народу" з 4-го січня в справі виконання і перевиконання господарських плянів у 1974 році.

Щоб якоюсь мірою „осолодити" додатковий тягар, накладений Москвою на населення СССР, кремлівські верховоди прийняли постанову про те, що „для переможців у всесоюзнім змаганні союзних і автономних республік, країв, і областей за дострокове виконання народногосподарського пляну підприємствами промисловости, сільського господарства, будівництва, транспорту і інших галузей народного господарства встановлено 58 перехідних червоних прапорів ЦК КПСС, Ради міністрів СССР, ВЦРПС і ЦК ВЛКСМ з дипломами, в тому числі для союзних республік — 8, для автономних республік, країв і областей — 50. Для передовиків соціялістичного змагання — робітників, колгоспників, інженерно-технічних робітників, колективів бригад, участків, відділень, ферм і ланок за видатні досягнення в праці встановлено додатково 10 державних премій СССР".

Окремий наголос покладено на сільське господарство. У повідомленні на тему соціялістичного змагання на відтинку сільського господарства є подана дуже складна система нагород за досягнення, при чому передбачені виплати високих грошевих премій, не рахуючи „дипломів", „грамот", „нагрудних відзнак", „прапорів" тощо.

Конґресмени перестерігають Експортно-Імпортний Банк перед позичкою для СССР

Вашинґтон. — П'ять американських конґресменів переслали телеграму управлінню Експортно-Імпортного Банку, вимагаючи, щоб банк відмовив позички Совєтському Союзові на суму 49 мільйонів долярів. Ця позичка мала б бути зужита на розбудову експлуатації природного газу на Сибірі. У своїй телеграмі конґресмени стверджують, що позитивне полагодження совєтського прохання про позичку буде „злоумисним і грубим нарушенням з боку банку виразної волі більшости Конґресу". Мова тут, очевидно, про схвалений Конґресом додаток Джексона-Ваніка, на основі якого ЗСА не можуть давати Совєтському Союзові позичок до того часу, поки не буде розв'язана позитивно справа вільної еміґрації з СССР.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

FOUNDED 1893

Ukrainian Newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc., 30 Montgomery St., Jersey City, N.J. 07303.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

ДЛЯ ПРИГАДКИ

Наше Свято Незалежности

Уже від багатьох років січневі видання не тільки наших, але й американських та канадських газет друкують багато повідомлень про наше Національне Свято, роковини проголощення державної суверенности Української Народної Республіки 22-го січня 1918-го року та роковини злуки всіх українських земель в одну Українську Державу рік пізніше, 22-го січня 1919-го року. Окремо звертається увагу на зв'язані з цим Святом молитви і заяви в Конґресі ЗСА, проголошування губернаторами стейтів і посадниками міст Дня Української Незалежности та виставлювання в тому дні українських національних прапорів на капітолях стейтів і ратушах міст, як і подібну увагу до цих роковин у Канаді.

У цьому році до багатьох повідомлень про ці святкування долучилося ще одне, надзвичайне: в українській парафіяльній школі св. Івана Хрестителя в Нюарку-Ірвінгтоні день 22-го січня з уваги на наше Національне Свято був вільний від науки. Це й піддає думку, щоб день 22-го січня всі українські поселення в світі відзначали як Національне Свято так, як його відзначив би наш нарід на рідній землі, якби був вільний і незалежний. Значить усі українські установи в цьому дні повинні б бути закриті для нормальної праці і всі українці повинні б цей день святкувати також так, як свята святкується, як наші співгромадяни святкують Національні Свята наших країн: 4-го липня День Незалежности в Америці, і першого понеділка в липні День Канади (раніше Домінії) в Канаді 26-го січня День Австралії, 7-го вересня День Незалежности в Бразилії чи 14-го липня День Збурення Бастилії у Франції. До тих святкувань належать відправи в церквах та всілякі імпрези і день є вільний від праці.

Очевидно, що українці в поодиноких країнах не могли б самочинно припиняти на той день працю в будь-якому американському чи канадському або іншому бюрі чи підприємстві, але можна мати певність, що їм цей день був би признаний за вільний від праці, якщо б вони того вхоминались. При цьому кожний з них міг би зробити що добру прислугу для української справи, бож власникові чи наставникові треба було б виснити нагоду та причини і цілі нашого Національного Свята. Коли мова про Америку, де це наше Національне Свято вже тепер має широкий загальнокрайовий засяг, таке його святкування цілком певно причинилося б до приспішення рішення Конґресу, щоб Президент країни щорічно проголошував 22-го січня Днем Української Незалежности.

Ми не маємо ілюзій, що ці думки і пляни можуть бути негайно здійснені. Але з часом вони можуть прийнятись та стати важливою частиною наших зусиль на допомогу нашому українському народові в його змаганнях до волі і незалежности.

(„Свобода", 27-го січня 1973)

Потогонна система в дії

З датою 4 січня совєтська преса опублікувала „звернення Центрального комітету КПСС до партії, до совєтського народу". В цьому зверненні ЦК КПСС закликає населення СССР до збільшених зусиль з метою не тільки виконати намічені господарські пляни на 1974 рік, а їх перевиконати із зменшеною затратою коштів. „Центральний комітет КПСС звертається до всієї партії, до всього совєтського народу зі закликом, — написано у зверненні, — збільшити в 1974 році трудові зусилля в боротьбі за успішне перетворення в життя постанов XXIV з'їзду КПСС, ще ширше розгорнути соціялістичне змагання за дострокове виконання пляну під гаслом — дати продукції більше, кращої якости, з меншими затратами".

Кілька днів пізніше, 12 січня, появилося чергове повідомлення, цим разом від імени ЦК КПСС, Ради міністрів СССР, ВЦСПС (Профспілок) та ЦК ВЛКЛСМ (Комсомолу), в якому говориться про постанову „Про всесоюзне соціялістичне змагання робітників промисловости, будівництва і транспорту за дострокове виконання народногосподарського пляну на 1974 рік" та „Про всесоюзне соціялістичне змагання робітників сільського господарства за збільшення виробництва і заготівель продуктів землеробства і тваринництва в 1974 році". У цьому повідомленні стверджується, що нібито „у відповідь на Звернення Центрального комітету КПСС до партії, до совєтського народу передові робітники і трудові колективи, приймаючи високі соціялістичні зобов'язання, закликають всіх робітників промисловости, будівництва, транспорту й інших галузей розгорнути всесоюзне соціялістичне змагання за дострокове виконання народногосподарського пляну на 1974 рік".

Щоб „леґалізувати" цю нібито „робітничу ініціятиву", у повідомленні пишеться, що ЦК КПСС, Рада міністрів СССР, ВЦСПС та ВЛКЛСМ її „одобрюють" і „піддержують" та одночасно зобов'язують ЦК компартій союзних республік, крайкоми, обкоми, автономні республіки і т. д. „широко розгорнути всесоюзне соціялістичне змагання за дострокове виконання народногосподарського пляну на 1974 рік". Іншими словами, ЦК КПСС, пропонуючи населенню СССР у зверненні з 4 січня започаткувати „всесоюзне соціялістичне змагання", одночасно доручив деяким особам і колективам виступити з „підвищеними зобов'язаннями" і з відповідним закликом до робітників і колгоспників, щоб відтак формально прийняти ці „підвищені зобов'язання" за зобов'язуючу норму на 1974 рік, до якої, не зважаючи на оригінальний господарський плян, схвалений під кінець 1973 року, має достосуватися усе населення СССР. Такий фактичний смисл постанови ЦК КПСС з 12 січня 1974 року.

Коротко: ославлена совєтська потогонна система продовжує діяти в СССР з непослабнутою силою.

А. Гречко закликає до „бойової готовости"

Москва. — Виступаючи з промовою в Казані 9 січня, совєтський міністер оборони А. Гречко скептично висловився про можливість повного і справжнього відпруження у взаєминах між Заходом та Сходом і підкреслив необхідність посилення заходів в напрямку збільшення військової могутности СССР. „В загальному, ситуація на міжнародній арені вимагає, — говорив він, — щоб совєтський народ зберіг високий рівень чуйности і невтомно посилював оборонну спроможність совєтської держави".

Промова А. Гречка була опублікована тільки у казанській пресі і інформацію про неї подало пресове аґенство Асошіейтед Пресс з Москви щойно 14 січня.

Ярослав Падох

УНС НА ШЛЯХУ ДО 90,000 ЧЛЕНІВ

Український Народний Союз не придбав в минулому році повних п'яти тисяч членів, до яких змагав увесь рік, але все ж збагатився на 4,668 нових членів і замкнув рік із чистим зиском. Треба і за це бути вдячним долі та союзовим організаторам, але ця вдячність не дає права на відпочинок і тому то вже другого січня цього року Головний Екзекутивний Комітет УНС проголосив нову кампанію, яка триватиме чотири передконвенційні місяці. Бо як же відпочивати, коли за яких 120 днів нам треба здобути 3,000 нових членів, щоб досягти дальшу мету: заокруглити кількість членів УНС до 90,000!

Поділити, здавалося б, велике число 3,000 нових членів на 120 днів і воно дуже й дуже змаліє. На один день припаде лише скромне число 25. Чи це так багато? Для одиниці і для одного Відділу і навіть для однієї Округи може так, але для 500 Відділів, зорганізованих у 30 Округах, напевно ні! Це ж менше, як один член на день для всієї Округи, це один член на цілі два Відділи! Гільки подумаймо про цю гру числами й збагнемо, що і тут засада, що громада великий чоловік, дає відповідь, що наш плян і наша мета цілком реальні та можливі до здійснення, й то без великої натуги. Але треба для цього громади, треба цього „великого чоловіка", а не одиниць, які понад силу тягнутимуть воза за тих, які до нього впрягтися не хочуть.

Багато з нас втягнулося в наш союзовий віз у передконвенційну кампанію. Хочемо твердо вірити, що ще багато більше осіб зроблять це в часі конвенційної кампанії і вже зараз, не втрачаючи ані одного дня, станують разом до спільного змагання та у висліді ми в квітні закінчимо нашу ще одну кампанію й придбаємо не лише запланованих 3,000 членів, але дійдемо й перейдемо нову, досі ще не досягнену у вісімдесятрічній історії УНСоюзу границю — 90,000 членів!

Далі подаємо в можливо короткій формі мету, час і засади цієї кампанії та зв'язані з нею і призначені для її переможців поважні нагороди.

Ці нагороди тим замітні, що це чи не вперше за ввесь час існування УНС дістануть нагороди не лише організатори членів, але також самі члени! Ось так вони зможуть получити дві мети: придбати, чи видатно збільшити своє життєве забезпечення та — при щасті — здобути ще й нагороду. Разом сорок нагород, від 1,000 дол. до 50 дол, зможуть здобути нові члени УНС, забезпечені впродовж перших чотирьох місяців цього конвенційного року. При щасті, вони зможуть здобути стільки, що зможуть покрити всі вкладки за ввесь час забезпечення, а то й придбати поважну надвишку. Тому не повино бути нікого, хто потребує життєвого забезпечення (а хто його не потребує!), або кому конечно треба підвищити своє невелике забезпечення до суми, яка в біді чи в старости дасть правдиве, а не сповидне, забезпечення і справжню безпеку, хто б в ці чотири місяці не підписав нової аплікації на забезпечення в УНСоюзі.

Подані дальше інформації про конвенційну кампанію говорять також, що й ці, які будуть трудитись для придбання нових союзових членів, їх організатори, й вони не підуть голіруч від праці до дому. Тому УНС передбачив двобічну спонуку до виконання цієї конвенційної мети: забезпечення і виграші для нових членів, та додаткову, надзвичайну винагороду для тих, які членів забезпечили. Тому кличемо сою-

(Закінчення на стор. 4-ій)

В Ню Йорку пропонують свідоцтва також для учителів

Ню Йорк. — 14-го січня „Ню Йорк Таймс" інформує, що тут створився Комітет до якого належить колишній канцлер міських публічних шкіл міста Ню Йорку, Гарвей Б. Скрібнер, а очолює його п-і Блянше Левіс, попередньо президентка З'єднаного Батьківського Комітету; вони змагають до покращання научного рівня учителів, підвищення рівня учнів і зближення у їхньому взаємновідношенні та випрацьовують програму нової, куди суворішої програми, яка заторкуватиме не тільки директорів шкіл, але й учителів - господарів кляс і учителів рядовиків. Покищо ця програма ще не є цілковито оформлена і очікує затвердження Шкільної Ради міста Ню Йорку. Канцлер міських публічних шкіл міста Ню Йорку, Ірвінґ Анкер, заявив, що ці нові, гостріші методи і вимоги відносно учительського збору — це незвичайно позитивне і важливе явище, яке допоможе розв'язати найбільш пекучі і занедбані досі проблеми. Комітет цей видаватиме 4-ри сторінковий памфлет, який служитиме інструктажем учителям відносно їхнього пристосування до цієї нової програми. І так директори шкіл і учителі отримуватимуть свідоцтва (як досі їхні учні) від інспекторів шкіл, які братимуть до уваги: успіхи вчителів відносно позему навчання і поведінки їхніх учнів, взаємновідношення поміж самими учителями, відношення учителів до батьків і до учнів.

НТШ ОПУБЛІКУВАЛО ДВОТОМОВУ АНГЛОМОВНУ ІСТОРІЮ УНР

(1)

Саме напередодні Ювілейного Наукового Конгресу НТШ, що відбувався 23-25 листопада м. р. в Ню Йорку, появилася з друку велика двотомова спільна праця професорів д-ра Матвія Стахова, д-ра Петра Стерча і д-ра Миколи Чировського з обширним вступом проф. Оттавського Університету сенатора д-ра Павла Юзика. Є це історія Української Народної Республіки від самих початків боротьби за державне самовизначення українського народу (березень 1917 р.) по катастрофу інвазійної експедиції збройних сил антанти на українському побережжі Чорного моря в квітні 1919 р.

На понад одній тисячі сторінок друку в документований спосіб представлене будівництво Української Держави трьох систем влади: Української Центральної Ради, Гетьманату і Директорії з докладним оглядом конституційного ладу, внутрішньої адміністрації, організації мілітарних сил для оборони цієї держави проти воєнної агресії Совєтської Росії, як також білих російських армій адм. Колчака й Денікіна, а потім ще відновленої польської республіки.

Ця праця дає при тому чіткий образ тогочасного суспільства в Україні. Докладно нарисований образ українських політичних угрупувань, їхня організаційно-політична сила і їхні програми та тактика. Тут читач має також всебічний огляд важливого питання національних меншин і ставлення їхніх різних партій до української справи взагалі і до існуючої тоді української державної влади зокрема. Вперше англійською мовою в цій праці представлено заходи української державної влади присднати ці національні меншини (зокрема жидів, поляків і москалів) до льояльної співпраці над розбудовою державно - суспільного ладу в Україні того часу. В праці наведені державні акти і різні поклики в справі охорони суспільного порядку і права щодо своїх громадян і зокрема щодо національних меншин. Тексти цих документів вказують безсумнівно на факт, що українська державна влада всіх режимів рішуче і безоглядно поборювала злочинні виступи проти жидівської меншини в будь - якій формі і зокрема збройною силою поборювала протижидівські погроми. Побіч українських державних актів і декларацій у цій справі наведено також документальні джерельні дані жидівських організацій і заяви жидівських діячів того часу, які рішуче заперечують будь-яку вину чи відповідальність державних чинників за появу погромів, стверджуючи, що погромний рух був наслідством політики царату, поліція якого організувала чорносотенні московські „союзи русского народа" для ширення в масах протижидівських настроїв і для влаштування у відповідній порі кривавих протижидівських погромів. У цій новій праці щодо цього питання використано не тільки компетентні джерельні публікації, але також архівні матеріяли. Таким чином англомовні читачі вперше будуть мати повний історичний огляд погромного руху на Сході Европи і зокрема в Україні, а українські діячі будуть мати змогу в потребі інформувати загальну американську чи канадійську громаду про це наболіле питання у співжитті різних національних меншин в Україні.

Сам наголовок цієї нової англомовної праці вказує на те, що тут історія Української Держави представляє хід подій в Україні в ділянці державного будівництва і його оборони у зв'язку з становищем Совєтської Росії і білого протибольшевицького табору (Колчака і Денікіна) та в світлі антантської політики щодо „російського комплексу", тобто щодо питання національних держав утворених на руїнах царської Росії (України, Польщі, Балтійських і Кавказьких держав і т. д.) та властивої Росії - Московії. Тільки на цім тлі можна зрозуміти той европейський заколот, який тоді витворився, як вислід цієї постави Заходу й обох таборів Росії і який довів потім до Другої світової війни та загрожує світові третьою такою війною тепер.

У цім зв'язку названа праця представляє історію другої війни Совєтської Росії проти України (починаючи другою половиною листопада 1918), використовуючи при тому такі колишні совєтські публікації, автори яких пізніше були зліквідовані, а їхні праці заборонені до вжитку в бібліотеках. Документи, наведені в цій новій праці, доказують поза всяким сумнівом, що ця друга, як і перша воєнна інвазія Совєтської Росії на Україну, була наперед запляновано міждержавною, інтернаціональною, а не громадянською війною, як це пробують тепер доказати совєтські академічні публікації, що накидають фальшиву доктрину викладачам історії Сходу Европи в американських і канадійських університетах.

Ukraine and the European Turmoil 1917-1919. Vol. I. By M. Stachiw, LL.D, P.G. Stercho, Ph.D. and N.F. Chirovsky, D. Ec., introduction by Senator Prof. Paul Yuzyk, Ph.D. Edited by Joan L. Stachiw, D.Ed. Vol. 1, X-425 Pp. Vol. 2: X-552 Pp. With 2 maps and 46 illustrations. Publ. by Shevchenko Scientific Society. New York, N.Y. 302 W. 13 Street, 10014.

(Закінчення буде)

Богдан Кравців

„МОЙСЕЙ" І. ФРАНКА АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ У ВИДАННІ АМЕРИКАНСЬКОГО НТШ

(2)

Твердження, що І. Франко заснував 1899 р. „Українсько-руську Видавничу Спілку" не цілком точне. Засновками цієї Видавничої Спілки були, крім І. Франка, ще Володимир Гнатюк і Михайло Грушевський і була заснована ця спілка вже 1898 року. У згадці про пам'ятник над могилою Франка на Личаківському цвинтарі у Львові, що його збудовано за проєктом скульптора Сергія Литвиненка, варто було згадати, що відбулося це в травні 1933 року.

В другій частині „нарису" подано бібліографічні дані про поетичні, прозові, драматичні, дитячі й наукові писання Івана Франка. В абзаці про поезію ці дані — назви й роки написання окремих віршів чи виходу окремих збірок — подані здебільшого точно. Неясно тільки, чому в поданих англійською транслітерацією українських назвах, кожне слово пишеться з великої, як і в англійському, літери. Незрозуміло також, що визначають „фундаментальні проблеми" (основні?, корінні?) в поясненні до збірки „Semper tiro", 1900 р.

Трохи гірше справа з абзацом про поеми. „Панські жарти" перекладено „The Passing of Serfdom", тобто... "Проминання (чи й смерть) панщини". "Великі роковини" названо в перекладі "Святковим сторіччям" — "Festal Centennial". Все це правда перекладні дрібниці, але ж не дрібниця те, що до Франкових поем зарахували редактори його ж, написану нібито 1907 року, історично-літературну розвідку „Пісня про Правду і Неправду", що була надрукована в Записках НТШ 1906 р. (т. 70, кн. 2, стор. 1-70) й видана окремою відбиткою, як літературно-історичний нарис у Львові 1906 р.

У бібліографічних даних про Франкові повісті дивно звучить переклад назви Франкового твору „Для домашнього огнища", що його подано англійською мовою "For Heart and Home", тобто „Для серця й дому"...

В абзаці про Франкові оповідання назви прозових збірок подано всуміш з назвами окремих оповідань. Теж і тут назви й дати не завжди точні, Збірка „Борислав", 1877, що її визначено як „робітничі оповідання" була надрукована в час. „Друг" й окремою відбиткою з підзаголовком „Картини з життя підгірского народа", отже робітників і селян. Оповідання „На дні" було написане й видане, 1880 року, як суспільно-психологічна студія, а не 1881 р. Назву оповідання „Лесишина челядь", що було друковане в альманаху „Дністрянка" 1876 р., подано в англійському перекладі, як „Родина вдови Лесихи" ("The Widow Lesykha Family") Насправді ж в оповіданні йде мова про челядь Гната Лесишина — стару Лесиху, доньку Горпину і невістку Анну. Слова „челядь" у значенні „родина" словник Грінченка й інші словники не подають. Збірка „Галицькі образки" вийшла у Львові не 1884 р., але 1885. Написане 1889 р. оповідання „До світла" було надруковане вперше в журналі „Зоря" 1890 р. Сміховинно звучить англійською мовою переклад назви оповідання і збірки „Полуйка" — "A Moiety", 1899. В коршемному жарґоні „полуйка" — це пиятика, чи випивка, а не... половинка. Збірка автобіографічних оповідань „Малий Мирон" була видана у Львові 1903, а не 1902 р. Видана того ж року друга збірка оповідань мала назву „З бурливих літ", а не „З бурхливих літ". Збірка „Маніпулянтка" була видана 1904, не 1906 року. Повна назва збірки „Місія", 1906, була „Місія. Чума. Казки і сатири".

Неточні дати також в абзацах про драматичні твори Франка і його твори для дітей. Драма „Украдене щастя" була надрукована вперше в час. „Зоря" й окр. книжкою 1894, не 1893. Франковий „Лис Микита", що його названо англійською мовою, мабуть для подібности за звучанням "Micki the Fox", був надрукований вперше в ж. „Дзвінок" 1890 і першим книжковим виданням вийшов 1891 р. Друкований в цьому ж журналі 1891 р. переспів із Сервантеса „Пригоди дон Кіхота" вийшов книжковим виданням 1892 р. Збірка казок „Коли ще звірі говорили" вийшла першим книжковим виданням 1899 р., а не 1903 р.

Якщо йде про англійські переклади таких чи інших назв Франкових творів, то редактори англомовного „Мойсея" у виданні НТШ могли легко перевірити ці назви або в Англомовній Енциклопедії Українознавства, т. I, стор. 1026-1030, або й навіть у статті С. Шумейка в першому англомовному „Мойсеї" 1938 р., в якому, наприклад назву поеми „Панські жарти" перекладено куди правильніше, як "The Landlord's Jests" і назву „Лиса Микити", як "Reynold the Fox"...

Рясним на фактичні помилки й недоречні неточності вийшов передостанній абзац "нарису" про видавничу й наукову діяльність Івана Франка. З поданих там даних виходить, що Франко був засновником таких "видавничих спілок" (publishing companies), як "Дрібна Бібліотека", „Світ", „Народ". Перша із них не була ніякою „спілкою", а тільки книжковою серією, що її видавав Франко. „Народ" був

(Закінчення на стор. 3-ій)

І. Вовчук

ДО ПОЛОЖЕННЯ В УКРАЇНІ І ЗАВДАНЬ УКРАЇНСЬКОЇ СПІЛЬНОТИ У СВІТІ

(Відтворена з пам'яти доповідь, виголошена на Другому СКВУ — Торонто)

6

Винятком є А. Амальрік і А. Солженіцин. У свой праці „Чи проіснує СССР до 1984 року" історик А. Амальрік передбачає розвал імперії СССР, від якого відійдуть штучно включені в імперське творивo національні формації. Письменник А. Солженіцин, обороняючи національні літератури, висловлює в „Нобелівській лекції" свій протест проти уніфікаційної політики єдинодержавства. „За останній час, — говорить письменник — модним стало говорити про нівелювання націй, про зникнення народів в казані сучасної цивілізації". Не називаючи кремлівських уніфікаторів, він вказує на вандалізм нівеляційних заходів сучасної кремлівської політики, бо „Зникнення націй збіднило б нас не менше, як те, коли б всі люди стали подібними один до одного, в один характер, в одно обличчя. Нація — це багатство людства, це узагальнені його особистості; найменша з них несе свої особливі барви, таїть у собі особливу грань Божого помислу". Натавровуючи жорстокість політики переслідування і боротьби з національними літературами, лавреат Нобелівської нагороди говорить: „Але горе тій нації, у якої література переривається втручанням сили: це — не простопорушення „свободи преси", це — замкнення національного серця, екзекуція над національною пам'ятю"[17]).

Брутальна політика ханату імперської партії з її нинішньою атмосферою расизму до нерусских націй своїми розмірами перевищує гітлерівський расизм. Додаючи оливи до національних проблем в імперському царстві, вона розбурхує національну гордість, спираючись на яку, політичні елементи українського національно-політичного становлення об'єднуються в державницьку силу. В противагу до зрізничкованих опозиційних рухів у етнічній Росії, які домагаються поліпшення стану в тоталітарній імперській системі СССР, сили українського руху спротиву змагаються в боротьбі з єдинодержавством за кардинальну перебудову імперського комплексу, який мають заступити національні держави з демократичним укладом життя. Політичні сили українського руху спротиву в його національно-політичному становленні, в противагу до русских опозиційних течій, не відкидають революційної боротьби в імперії.

Євген Сверстюк у своїх глибокодумних міркуваннях про дійсність в Україні, ніби поправляючи ідеаліста Канта, так говорить про покликання революції: „Хай великий ідеаліст Кант не вірив у революційне удосконалення умов для людини — революція все ж таки покликана усунути зігнилі і фіктивні підпори, хисткі і потоптані закони, усунути здичавілих від сваволі безвідповідальних людей, нагромадження кривд і беззаконня, — для того, щоб збудувати справжні міцні опори для відродження людини — для прищеплення їй ідеалів добра і справедливости, для полегшення вибору її свобідної волі[18]".

*

На початку 70-их років національно-політичне становлення в Україні, хоч і не стало масовим політичним рухом, але мало широкий засяг дії з дуже високим рівнем політичної думки, що спирається на глибинну національну філософію народу, викарбовану в історичній боротьбі нації за державну волю. Поза урядовими міністерствами й органами преси появилася українська преса „Самвидаву" з її національно - політичною думкою і зарисами політичної програми української державности. Після появи „Програми Демократичного Руху народів Росії, України, Прибалтійських народів" українські сили виступили рішуче проти нового великодержавства, прикритого демократичною фразеологією.

В „Українському Віснику" ч. 3 вміщено було редакційну заяву, в якій „з усією відповідальністю" заявлено, „що українські демократичні кола у складанні і схваленні цього документу участи не брали і не мають з ним нічого спільного". А в п'ятому числі „У. В." ще рішучіше підкреслено шлях і відмінність українського руху спротиву від російських опозиційних течій, в яких розв'язка національних проблем подібна до політики большевицького єдинодержавства[19]").

З матеріялів, що пробиваються за кордони московського царства виглядає, що в лави українського спротиву включилися поважні інтелектуальні сили, які знаходять підтримку в різних станах населення України. Українська молодь, хоч і змушена часто говорити мовою старшого брата, думає думу українську, не за партійними критеріями, а за національною ідеєю, за правдою національною. Ті думи в „Літературній Україні" за 18 вересня 1973 названо „Всупереч життьовій правді", бо в деяких літературних творах в думках молоді виразно чується переважання національних інтересів над клясовою боротьбою, яка вже давно стала логікою вчорашнього дня"[20]).

З тих думок, а їх не всилі уловити і припинити чи замкнути каґебівська сторожа імперії, родяться демонстрації молодих біля пам'ятників Шевченкові і Франкові в річниці велетнів національного духа. Тими думками запліднюються поетичні гуртки і товариства охорони пам'яток культури та історії.

(Продовження буде)

17) Александер Солженіцин, „Нобелівська лекція", Ню Йорк, 1972.
18) Є. Сверстюк „Собор у рештованні".
19) „Український Вісник", ч. 3, 5.
20) „Літературна Україна", 18 вересня 1973, Юрій Ярмиш, „Всупереч життьовій правді".

Румунсько-польські відносини гіршають

Букарешт. — Здається ще недавно були познаки, пише західня преса, що під натиском і спонукою Брежнєва дійде до унормалізування відносин між Румунією і Польщею, та що постійно відкладувана подорож шефа польської компартії Ґерека до Букарешту таки відбудеться. Тим часом, зовсім несподівано для Варшави і Москви, Чаушеску відкинув пропозицію приїзду Ґерека до Румунії, яка була запльнована на лютий 1974 р. Перед приїздом Ґерика з Польщі мала виїхати група польських знавців різних політичних й економічних ділянок, яку мали очолювати найвищі партійні функціонери. Група, яку мав очолити Лукашевіч, мала за завдання усунути в переговорах з румунами різного роду непорозуміння, а в першу чергу непорозуміння політично-ідеологічного порядку. Холодні відносини між Польщею і Румунією постали на політичному тлі, від часу як Польща занадто поблажливо почала ставитися до кожного потягнення Москви, головно у відношенні до Китаю. Політичні коментатори вважають, що якщо не наступить якась виразна інтервенція Москви і московське Політбюро не вмішається до цієї справи, відносини між Румунією і Польщею можуть навіть погіршитись. Виникають навіть сумніви чи Чауческу приїде в 1974 році до Варшави на відзначення 30-ліття т. зв. Польської Народної Республіки.

Плем'я Старших Пластунів і Сеньйорів
„СІРОМАНЦІ"
складають суму 200.00 долярів
на потреби Ювілейного Фонду НТШ в ЗСА.

ДОПОВНЕННЯ НОТАТКИ
В СПРАВІ ПОЖЕРТВ ПІД ЧАС ЮВІЛЕЙНОГО БЕНКЕТУ НТШ В НЮ ЙОРКУ

Нотатку, подану в Свободі ч. 7 з дня 11-го січня 1974 р. у вище згаданій справі — доповнюємо пропущеними Жертводавцями:
250.00 дол. — ЇХ ЕКСЦЕЛЕНЦІЯ ЄПИСКОП КИР ЙОСИФ ШМОНДЮК, Стемфорд;
250.00 дол. — ТОВАРИСТВО УКРАЇНСЬКИХ ІНЖЕНЕРІВ АМЕРИКИ, ВІДДІЛ НЮ ДЖЕРЗІ.

ЮВІЛЕЙНИЙ КОМІТЕТ СТОРІЧЧЯ НТШ

„МОЙСЕЙ" І. ФРАНКА АНГЛІЙСЬКОЮ МОВОЮ У ВИДАННІ АМЕРИКАНСЬКОГО НТШ

(Закінчення зі стор. 2-ої

громадсько-політичним тижневиком, що виходив за редакцією М. Павлика й І. Франка; а „Світ" був літературно-політичним місячником, що виходив у 1881-82 рр. і що його видавцем-редактором був Іван Белей.

Ще більше заперечень викликають бібліографічні дані про наукові праці І. Франка. Видана нібито 1883 року праця під назвою „Політична й економічна історія Галичини в 1810-1848 рр.", не згадується в жадній із бібліографій Франкових писань, ні в Дорошенка, ні в М. О. Мороза. Не згадує про таку працю й В. Левинський у своїй брошурі „Франко як економіст", що була видана 1957 р. у Скрентоні з передмовою д-ра М. Стахова. В автобіографії І. Франка, написаній 1900 р. для М. Драгоманова, сказано тільки, що „зимою з початком 1883 р. я приїхав до Львова ... пробув там пару місяців, зібрав дещо трохи матеріялу з архіву, відтак поїхав на село до Нагуєвич і зайнявся читанням книг і праць до історії політичної й економічної Галичини в роках 1810-1848". Праця Івана Франка „Святий Климент у Корсуні", видана нібито 1896 р., не була студією про стару українську літературу, а тільки „причинками до історії староруської леґенди" і була друкована в Записках НТШ в 1902-1905 рр. й вийшла окремою книжкою у Львові 1906 р., а не 1896 р. Студія „Варлаам і Йоасаф" була темою докторської дисертації І. Франка, що її він захистив 1893 р., не 1895; друкувалася в Записках НТШ 1895-1897 рр. й вийшла окремою книжкою у Львові 1897 р. „Шевченкова «Наймичка»" була габілітаційною лекцією І. Франка у Львівському Університеті 18 лютого 1895, і його праця „Іван Вишенський", що була темою габілітаційного кольоквіюму Івана Франка була надрукована того ж року, а не 1896 у Львові. Точна назва праці „Панщина в Галичині" є „Панщина і її скасовання 1848" й була вона видана „Просвітою" у Львові у 50-річчя скасування панщини 1898 р., а не 1899 р. Праці Франка „До історії віршування на Україні", 1900, не було, була тільки його стаття п. н. „До історії вірші на Україні", друкована в Записках НТШ, т. 34, кн. 2, й окр. відбиткою на 8 сторінках. Зібрані й упорядковані Франком „Галицько-руські приповідки" були видані п. н. „Галицько-руські народні приповідки" у трьох томах в 1901-1910 рр. „Історія української лялькової драми" (в "нарисі": „History of the Ukranian (!) Puppet Drama") була надрукована п. н. „До історії українського вертепа XVIII в." й окремою відбиткою 1907 р. Видані нібито 1908 р. „Студії над українськими народними піснями" були друковані насправді в Записках НТШ в 1905-1913 рр. й вийшли окремим виданням, як І-ий том, 1913 р. у Львові. Під назвою „Середньовічне оповідання про зруйнування пекла" редактори „нарису" мали, мабуть, на думці видане 1908 р. „Слово про збурене пекла". Повна назва розвідки Франка „Теорія й історія літератури", 1909, мала б бути „Теорія і розвій історії літератури" (друк. у ЗНТШ, т. 89, кн. 3, стор. 5-45). Цілком незрозуміло подана назва якоїсь нібито Франкової праці „Нарис української літератури 1890-1910". Такої не було. Була тільки книжка „Нарис історії українсько-руської літератури до 1890", видана у Львові 1910 р.

Стільки про біо-бібліографічні дані до життєпису і творчости І. Франка подані в англомовному виданні Франкового „Мойсея", призначеному для чужомовного читача. Вони не тільки неточні, але й неповні, подекуди ж і фальшиві. Ці помилки того роду, що тяжко повірити, щоб автором „біографічного нарису" про Франка в цьому виданні був проф. В. Лев.

В поданому реєстрі писань бракує збірки поезій „Із літ моєї молодости", що була видана 1914 р. В списку наукових праць не згадані такі важливі більші наукові праці й видання Франка, як: „Апокрифи і леґенди" у 5 томах, видані в Пам'ятках Українсько-руської літератури НТШ в 1896-1910; „Шевченко героєм польської революційної леґенди" (1901); „Громадські шпихлірі в Галичині 1784-1840" (1907); „Молода Україна" (1910); „Данте Аліґієрі" (1913); „В наймах у сусідів" (збірник праць писаних польською та німецькою мовами в перекладі ..., Т. І, 1914).

Вміщений в цьому виданні, після передрукованого без будь-яких мовних і правописних змін українською мовою Франкового „Прологу" до „Мойсея", переклад цілої поеми, здійснений англійською поеткою і перекладачем Вірою Річ, вимагає окремого розгляду. В загальному цей переклад точний, протеж з формально-поетичного боку місцями недороблений: в більшості строф римування збережене, але ж подекуди воно відсутнє, абож перекладач римує ті ж самі за звучанням і значенням слова. Варто, щоб хтось компетентний з-поміж молодих поетів у ЗСА провів аналізу цього перекладу і порівняв його із перекладом В. Семенини з 1938 р.

Окрему частину у виданні становлять поезії й поеми І. Франка в перекладі П. Канді — усіх 17, передруковані без змін і виправлень із нюйоркського видання 1948 р. Завершується видання англомовного „Мойсея" НТШ біо-бібліографічними довідками про перекладачів — Віру Річ й П. Канді й автора передмови — К. А. Меннінга. В довідці про Віру Річ стверджено, що її „знаменитий переклад Франкового шедевру «Мойсей» є першим повним перекладом цієї поеми", що не відповідає дійсності, бо першим повним перекладом „Мойсея" англійською мовою був згаданий вище переклад Володимира Семенини. В довідці про П. Канді не подано чомусь дати його смерти — 1947.

Справжньою і доброю прикрасою обговореного тут видання є вміщені в ньому портрет Івана Франка й ілюстрації, заставки та кінцівки до тексту поеми, виконані мистцем Мирославом Григорієвим, якийсь чомусь по-англійськи названий Григором (Gregory). Вони, як і частинно переклади, рятують це видання від повної компромітації. Особливо символічною є зроблена М. Григорієвим і вміщена на обкладинці видання і теж всередині перед англійським текстом поеми віньєта, на якій Мойсей закрив своє обличчя рукою. Треба думати, що те саме зробив би й автор поеми Іван Франко, прочитавши вміщений у виданні біо-бібліографічний нарис про нього.

Свято Самостійности і Соборности в Йонкерсі

Громадський Комітет в Йонкерсі влаштовує в неділю, 27-го січня 1974 р., святочну академію для відзначення роковин Самостійности і Соборности. Академія відбудеться у великій залі Українського Народного Дому (301 Паліссей евеню Йонкерс) о годині 3:30 по полудні. В дні 22-го січня (вівторок) посадник міста Йонкерсу Єнджелло Р. Мартінеллі підпише проклямацію Українського Дня, а опісля відбудеться церемонія піднесення українського прапору на щоглу біля міської ратуші. Початок церемонії год. 10-та рано, збірка учасників 9:45. В неділю (день академії) буде відправлена о год. 10-й в українській католицькій церкві св. Михайла Служба Божа в намірені українського народу. В програмі свята візьмуть участь: посадник Йонкерсу Є. Мартінеллі, почесний посадник о. шамбелян Василь Федаш, хор церкви св. Михаїла під керівництвом д-ра 0. Сохана, юнацтво СУМА і Пласту. Святочну доповідь виголосить д-р В. Савчак.

Помер Йозеф Смрковскі

Прага. — Тут помер 15 січня на 62 році життя відомий чеський комуністичний лідер - реформіст Йозеф Смрковскі, який разом з Александром Дубчеком зробив спробу в 1968 році реформувати дотогочасну панівну в Чехо - Словаччині тоталітарну комуністичну систему. Йозеф Смриковскі був головою чехо - словацької Національної асамблеї аж до часу совєтської інвазії під кінець серпня 1968 року. З усуненням А. Дубчека він також втратив свою позицію, а відтак був усунений з президії і Центрального комітету Чехословацької комуністичної парті. В роки Другої світової війни Смрковскі очолював протигітлерівський резистанс, а по встановленні комуністичного режиму в Чехо - Словаччині приймав активну участь у його закріпленні. Небавом, однак, попав в неласку за свої відносно ліберальні демократичні погляди. В 1951 р. його усунено з партії і якийсь час він перебував в ув'язненні. У політично - партійне життя він поновно включився в 1963 році і скоро став речником реформістського руху, пропагуючи реформи в соціял - демократичному дусі. Від цих своїх ліберальних поглядів він не відрікся до кінця життя, не зважаючи на натиск режиму.

Українці Маямі допомагають українській школі в Бразилії

Маямі, Флорида. — Заходами 17-го Відділу Союзу Українок Америки тут відбувся 8 грудня 1973 р. концерт солістів — Євгена Савчина, Богдана Сперкача та Ольги Цегельської з метою зібрати фонди на допомогу українській школі в Прудентополіс, Бразилія, яку вдержують там Сестри Служебниці. В програмі концерту були твори М. Лисенка, В. Матюка, В. Заремби, Білаша, Верменича А. Коса — Анатольського і інших українських та чужих композиторів. Головні точки програми виконав співак Євген Савчин, абсольвент Українського Музичного Інституту, який захопив численно зібраних слухачів своїм приємним і добре вишколеним голосом та досконалою інтерпретацією кожної виконуваної пісні. Особливо захоплювалися слухачі його виконанням пісень „На калині мене мати колихала", „Мамині руки" й „Виглядаю тебе". Акампаніював йому Б. Сперкач, який крім того виконав власну партію Ліста, Піяністка Ольга Цегельська продемонструвала свою знамениту техніку, виконуючи твори Шопена і Шуберта. Концерт відкрила голова відділу СУА пані Ірина Ракуш, яка одночасно поінформувала про ціль влаштованої імпрези. Програмою проводила пані Соня Кочкуда, культурно-освітня референтка відділу.

Ольга Павлова

Замість квітів на свіжу могилу Дорогого нам б. Пароха
бл. п. о. АЛЕКСАНДРА ТРЕШНЕВСЬКОГО
на фонд „Церква в Потребі"
25.00 долярів зложили
Мгр. Володимир і Марія ПЕТРИШИН

Вельмишановній Родині висловлюємо глибоке співчуття.

Замість квітів на могилу
св. п. Микити Терешковича Коровника
на Фонд Українознавчих Студій в Гарварді
складають:

Mrs. L. HOLECEK	$20.00
Mr. & Mrs. E. C. MIDDLETON	25.00
Mr. & Mrs. I. WLADYKA	10.00
Mr. & Mrs. A. OLIJARNYK	10.00
Mr. & Mrs. R. J. Addicott	15.00

УКРАЇНСЬКИЙ ХОР „ДУМКА" в НЮ ЙОРКУ
просить своїх Членів і Прихильників
замість квітів на могилу
бл. п. ЄВГЕНА ДАНИЛЮКА
члена-основника і довголітнього члена Управи хору,
складати
НА СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД ДЛЯ 2-ОХ МАЛОЛІТНІХ СИНІВ ПОКІЙНОГО
Чеки виставлені на Ukrainian Dumka Chorus просимо висилати на адресу скарбника:
Roman Hentisz, 35-63 88th St., Jackson Hghts, N.Y. 11372

УПРАВА

Дня 22-го листопада 1973 року відійшов у Вічність

бл. п.
Інж. МИРОН БУКОЄМСЬКИЙ

У час похоронів зійшлись численні Рідні й Приятелі віддати Покійному останню прислугу, а нам — словами потіхи облегшити важкі години, за що складаємо їм усім найсердечнішу подяку.

Зокрема дякуємо парохові о. д-рові Володимирові Гавлічеві за Божественну св. Літургію і прощальну проповідь в церкві св. Юра. Дякуємо о. д-рові Венедиктові Сютикові за св. Тайну Єлеопомазання при ложі смерти і похоронні відправи в Ню Йорку та на цвинтарі Факс Чейз, Філядельфія.

Дякуємо Дорогим Панам: архіт. І. Заяцеві та інж. М. Міляничеві за зворушливі прощальні слова в похоронному заведенні.

Дякуємо за жертви Служб Божих, що поруч рідні Покійного Мирона — замовили: п. п. д-р Олена Носковська-Гірняк, Н. і О. Гірняки, Б. і Г. Гірняки, Є. Королюк, О. Кульматицька і Баран, д-р І. і Н. Макаревичі, М. і І. Морози, К. і Р. Назаруки, Т. Паш, Я. і Х. Раковські, інж. Б. і А. Сатурські (Клівленд), інж. М. і Л. Чолгани, Д. Хухра, інж. Ю. і І. Хухри.

Дякуємо за щедрі жертви на „Церкву в Потребі", що їх зложили: п. п. М. Абрамюк, інж. Р. і І. Бобяки, М. і М. Букоємські (Торонто), інж. Ю. і М. Галущинські, В. і Г. Гірняки, Н. і О. Гірняки, інж. Ю. і К. Кузьмичі, О. Лень, М. і І. Морози, Я. Салик, д-р Ю. і М. Сай, А. і І. Сольчаники (Честер), В. і О. Труші, д-р Б. і О. Фараонів (Трентон), інж. М. і Л. Чолгани, інж. Ю. і І. Хухри і д-р В. і М. Цимбалісті — разом 305.00 дол.

Дякуємо п-ву д-рові Я. і Х. Восвідкам з родиною за дарунок 100.00 дол. на УВАН.

Дякуємо 20-ом Колегам і Друзям Покійного з Данціґу за складку 205.00 дол. на „Церкву в Потребі", вже оголошену в Свободі з дня 19-го грудня 1973 р. та іншим трьом оголошенням в Свободі з дня 20 грудня, враз із одним, що зложив даток на Гарвард та одним подружжям, що зложили даток на Альманах Станиславівської Землі, оголошеним дня 28 грудня та двом сім'ям, що жертвували на „Церкву в Потребі", оголош. в Свободі дня 12 грудня.

Дякуємо п. п. Хористам за гарний спів у час відправи.

Дякуємо всім Родинам і Особам, що прислали нам писемні й телеграфічні вислови співчуття та всім тим Особам і Представникам Організацій, що взяли участь в похоронах і Ню Йорку, й Філядельфії та Всім, що молились за душу Покійного.

Дякуємо п. Маркіянові Онуферкові за щиру прислугу при влаштуванні тризни в Філядельфії.

Вкінці дякуємо похоронному заведенню Петра Яреми за дуже добру обслугу.

ІРИНА — вдова
ІРИНА — дочка з чоловіком ДАВИДОМ

ТОВАРИСТВО ЗА ПАТРІЯРХАЛЬНИЙ УСТРІЙ УКРАЇНСЬКОЇ КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ — ВІДДІЛ В НЮ ЙОРКУ
ділиться з Членами Товариства й Громадянством болючо-сумною вісткою,
що в суботу, 12-го січня 1974 р. відійшов у Божу Вічність,
Член Управи Відділу Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви

бл. п.
ЄВГЕН СТЕПАН ДАНИЛЮК

Покійний був абсольвентом Богословської Академії у Львові та Фармацевтичного Факультету УТГІ у Мюнхені. Був активним членом Товариства за Патріярхальний Устрій УКЦеркви та в інших громадських, культурних і молодечих організаціях.

Дружині, Дітям і Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

УПРАВА ТОВАРИСТВА

Замість квітів на могилу складаємо 20.00 дол. на Фонд „Церква в Потребі".

В глибокому смутку повідомляємо, що вранці, дня 15-го січня 1974 року,
відійшла від нас у Вічність,
наша Найдорожча МАМЦЯ, БАБЦЯ, СЕСТРА і ТЕТА

св. п.
КАТРЯ з ІВАНЦІВ КОТИК

народжена в Осердові, Сокальського повіту в Україні.

ПАНАХИДИ будуть відправлені в четвер і п'ятницю, 17 і 18-го січня 1974 р. о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Литвина, 801 Springfield Avenue, Irvington, N.J.

ПОХОРОН — в суботу, 19-го січня 1974 р.: год. 8:30 з похоронного заведення Литвина, год. 9:30 похоронні відправи в українській католицькій церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку і перевезення Тлінних Останків на Український Цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

ЄВГЕН — син з дружиною ВОЛОДИМИРОЮ
ЛЮБА ГАЛІБЕЙ — донька з мужем РОМАНОМ
НАДІЯ КУХ — донька з мужем ВОЛОДИМИРОМ
БОГДАН, ЗІРКА, ЄВГЕН і ЮРКО — внуки
інж. ІВАН КРАВЧУК і д-р МИРОН КРАВЧУК — сестрінки з родинами
мгр. МИРОСЛАВА ГОШОВСЬКА — братанка з родиною
д-р ВАСИЛЬ ІВАНЕЦЬ — стриєчний брат з дружиною
БОГДАННА РОМАНКІВ і д-р ЛЮБОМИР РОМАНКІВ — сестрінки
та близька і дальша Родина на Рідних Землях

ВТЕЧА

(Закінчення зі стор. 1-ої)

хід — неначе б на Олімпійські Ігрища..."

І так вони пішли до югославського консуляту й по довгих проханнях переконали урядовців, які дали їм переїздну візу, і їх синя „Волга" помчала до західнього кордону Болгарії.

Там вони ждали, вмираючи тисячу разів в найдовших двох годинах їхнього життя. Їх документи забрано. Час волікся предовго. Серпневе сонце било промінням по авті і сім сердець відповідало стукові копит Четвертого Вершника-Страху.

Вкінці з'явився пограничний сторож і з напів-іронічною усмішкою віддав їм їхні пашпорти: „Вони важні тільки на Болгарію. Їдьте назад в Софію та просіть Вашу амбасаду, щоб вона продовжила їх на Югославію. Тоді зможете їхати..."

„Ну, цілком певно", — відповів чоловік при колесі, подякувавши урядовцеві за його розсудну пораду, і авто повернулося в противну сторону.

Було пізно пополудні. Сумерк падав на дорогу, а туманні ліси почорніли. Навкруги запанувала пригноблююча тишина.

Володимир сповільнив авто та повернув на бічну, полеву доріжку.

„Ми не можемо тепер завертати". Він витягнув подорожню мапу та почав її студіювати. Тоді, без одного слова, він знову застартував мотор.

Авто котилося якийсь час. Володимир знову зупинив авто, подивися в мапу. Так, вони були дуже близько. Він тяжко віддихнув.

Найстарша особа між ними зі затисненими зубами, почала шепотіти молитву. Семеро з України наблизилися до малої прикордонної станиці. Молодий вояк з'явився нагло перед ними та спрямував світло електричної лямпки на авто. Володимир швидко витягнув червоно-золоті совєтські пашпорти, й дивлячися прямо на джерело світла, різко промовив: „Транзіт".

Настала хвилина мовчанки, тоді ледве-чутний „клік" і гранична перегорода піднялася вгору а світло в руці вояка згасло. Колеса „Волги" покотилися на югославську землю.

За границею, глибоко в лісі, семеро заснули твердим сном. Бабуся Дарія, два хлопці і Тамара покулилися в авті. Ганна та два чоловіки спали на пляжових рушниках під автом. А коли настав ранок, вони помилися, з'їли решітки болгарської поживи та взяли в тісну шкаралупу авта.

Вони прибули в Білгород пізно пополудні, кілька мінут перед закриттям австрійського консуляту.

„Чи Ви маєте якy готівку зі собою?" — було перше питання обережного консуля. І коли вони почали вивертати кишені, шукаючи грошей, його співчуваючі очі мандрували по сімох обличчях. Його рука, натомість, скоро покінчила мандруючі думки: він прибив печатки на пашпортах, підписав візи та швидко відійшов, наче б боявся, щоб не змінити думки.

Знову на шляху, і синя „Волга" покотилася в сторону австрійського кордону в морі авт різних кольорів, різного виробу та різних реєстраційних плит. Але знову журба та напруження. Правда, їх пашпорти поблагословлені австрійськими візами, але що з того, коли совєтські виїздні документи так страшно обмежені? Чи не задержить їх югославська прикордонна сторожа так, як це зробила сторожа в Болгарії?

Але цього не було. Як можуть вони висмикнути одне авто з безконечної черги змоторизованих туристів?

І так, 26-го серпня 1972 року, мале чудо, заплановане в Києві, розбило шкаралупу: семеро українців прямо із Совєтського Союзу опинилися на Заході. Вони стали вільними.

Вони стали і залишилися вільними — бо мала Австрія дала їм право політичного азилю. Вони були вільні шукати за новим домом, по можливості у в и г і д н і й віддалі від Залізної Заслони. Вони вибрали Австралію.

В часі між їх прибуттям та виїздом, совєтські втікачі відкрили величавий світ, заселений людьми доброї волі: один віденський сусід доброї волі відпоровив свою знання російської мови, яку він вивчив, бувши воєнним полоненим в СССР, став їх перекладчиком; група американських учителів з Тексасу, що перебувала на студійних семінарах, дала приміщення у своїх мешканнях для совєтських втікачів; одна католицька парохія над Дунаєм передала готівку для вихованих в совєтській дійсності невіруючих. Спільний знаменник в Сім'ї Вільних Людей виявився навіть в емігрантських місіях: американській, канадській та австралійській.

В дні 24-го січня 1973 р. Володимир Андрійович Колесник, б. директор Київської Опери, та його родина ввійшли до літака австрійської лінії „Квантас" на покритім снігом летовищі Відня. Тридцять годин пізніше їх привітав представник Нової Опери під пекучим сонцем Сиднею.

— О —

Вістка про них стала голосна — в пресі, на телевізії та на хвилях етеру. Підземними шляхами вона дісталася в Україну.

Новина про втечу родини Колесників дійшла до Відня через три кордони: совєтський, польський і чехо - словацький.

Одного зимового дня старший віком чоловік прибув до Київської Опери та попрохався за сцену.

„Що Ви зробили з моїм сином?" — закричав він. „Довгі місяці я не мав вістки від нього, тому я приїхав з Дніпропетровська, щоб довідатися, що сталося з ним. Його бюро закрите — і я домагаюся, щоб Ви мені сказали, що сталося з Володимиром Андрійовичем Колесником?"

Артисти та хористи зібралися навкруги нього. А старушок дальше протестував.

Нагло двох таїних агентів виступило з гурту та забрали старушка.

Тоді почувся голос з гурту: „Ваш син тепер закордоном!"

Старушок задержався на хвилину. Він глянув на гурт і — легко усміхнувся.

УНС НА ШЛЯХУ ДО 90,000 ЧЛЕНІВ

(Закінчення зі стор. 2-ої)

зових діячів - організаторів і загал нашої української громади: використайте ці чотири короткі місяці, щоб промостити шлях Вашому щастю. Може воно вже жде на Вас за порогом Вашої хати!

КОНВЕНЦІЙНА КАМПАНІЯ УНС 1974 РОКУ

Час тривання: Від 1 січня до 30 квітня 1974 року (4 місяці).

Мета: Придбання 3,000 нових членів УНС для доповнення загального числа членів УНС до 90,000.

Спеціяльні нагороди: Крім дотеперішніх, звичайних нагород, за цю конвенційну кампанію будуть признані спеціяльні нагороди для: а) нових членів і б) для їх організаторів.

а) Спеціяльні нагороди для нових членів:

	Разом
Одна	$1,000
Дві по $500	1,000
Дві по 250	500
15 по 100	1,500
20 по 50	1,000

Разом: 40 нагород у сумі — $5,000.

Нагороди будуть вильосовані поміж нових членів, що були прийняті в перших чотирьох місяцях 1974 року, на 28-ій Конвенції УНС у місяці травні 1974 р. Один член може одержати лише одну нагороду.

б. Спеціяльні нагороди для організаторів членів:

Усі ці дев'ять нагород виноситимуть суму $1,675.

1. Організатори члена або членів, які шляхом льосування здобули спеціяльну нагороду, теж одержать нагороду в висоті 10 відс. тої суми, що її придбав ним зорганізований член, чи члени. Разом ці нагороди в числі 40 винесуть $500.

2. Змагання поміж організаторами проходитимуть окремо в трьох категоріях Відділів, поділених за кількістю їх членів, а саме:

1-а категорія до 75 членів,
2-а категорія від 76 до 150 членів і
3-а категорія 151 і більше членів.

Три переможці - організатори в кожній з цих трьох категорій, які обнімативуть всі Відділи з ЗСА і Канади, одержуть одну з трьох нагород, а саме:

Місце	Відділи до 75 членів
Перше	$150
Друге	100
Третє	50
Разом	$300

Місце	Відділи 76-150 членів
Перше	$300
Друге	150
Третє	75
Разом	$525

Місце	Відділи 151 і більше членів
Перше	$500
Друге	250
Третє	100
Разом	$850

Визначення переможців (точкова система):

Переможцями стануть ці організатори, які здобудуть найбільше число точок за здобутих членів у часі цієї конвенційної, чотири-місячної кампанії. Точки будуть зараховані так:

а) За члена (крім кляс АДД і Т-16) — 10 точок,
б) За $1,000 суми забезпечення члена — 6 точок,
в) За члена забезпеченого грамотою на $500 чи в клясі АДД або Т-16 — 5 точок.

При забезпеченні в клясах Т-5 і Т-10, $5,000 рахується як $1,000 життєвого забезпечення.

Приклад обчислення точок:

За одного члена, забезпеченого життьовою грамотою на суму $2,000 організатор-ові будуть зараховані: за одного члена — 10 точок, за $2,000 (по 6 точок за 1,000) — 12 точок. Разом: 22 точки.

Для вигоди учасників змагання подаємо цю

ТАБЛИЦЮ ТОЧКУВАННЯ

За забезпечення на суму:	точок:
500	5
1.000	16
2.000	22
3.000	28
4.000	34
5.000	40
6.000	46
7.000	52
8.000	58
9.000	64
10.000	70
15.000	100
20.000	130

	точок:
Т - 5.000	16
Т - 10.000	22
Адд	5
Т-16	5

У цім змаганні за спеціяльні нагороди не беруть участи обласні та постійні організатори.

Коледжі пошукують студентів

Ню Йорк. — „Ню Йорк Таймс" з 14-го січня ц. р. інформує, що 1973 рік, у порівнянні з попереднім, викаэався менш обильним у кількості вписів студентів до коледжів. Зменшення напливу студентів до приватних коледжів, впорядж із збільшенням коштів, спричинених інфляцією, які мусить видавати коледж на свій адміністративний апарат, а також брак федеральних субсидій — загрожує небезпекою закриття деяких коледжів і обниженням академічного рівня. Давніше — це були студенти, що добивалися з проханням, щоб їх прийняти до коледжів, сьогодні — це коледжі пошукують за студентами, що й підриває престиж коледжів і нищить уявлення публічної опінії про їхній високоякісний рівень. Цієї проблеми — перейти від колишнього надміру напливу кількости студентів до устабілізування їхнього числа — ніяк розв'язати трудно, хіба студентів і коледжі наділять федеральними субсидіями.

Зменшилися смертельні автомобільні випадки

Вашингтон. — Джеймс Грегорі, голова Крайового Управління для справ безпеки на шляхах, повідомив пресу, що в 16-ох стейтах, які обнижили максимальні швидкості з огляду на енергетичну кризу, дуже зменшилося число смертельних автомобілевих випадків. Він сказав, що протягом листопада минулого року число смертельних випадків у цих стейтах зменшилося на 15-20 відсотків у порівнянні з листопадом 1972-го року. Коли всі стейти остаточно встановлять 55 миль на годину як максимальну швидкість, то в 1974-му році на шляхах країни згине коло 6,000 осіб менше, ніж протягом минулого року, твердив голова Крайового Управління для справ безпеки на шляхах. Як відомо, 2-го січня цього року президент Ніксон підписав закон, згідно з яким всі стейти мають до 60 днів встановити 55 миль на годину як максимальну швидкість, а ті стейти, які цього не зроблять, будуть покарані тим, що не одержать від федерального уряду фондів, призначених на розбудову доріг.

Комітет Об'єднаних Українсько-Американських Організацій плянує працю

Ню Йорк. — Тут в четвер, 27-го грудня 1973 р. відбулося перше засідання Комітету Українсько-Американських Організацій — Метропольітального Відділу УККА, на якому остаточно розподілено функції поодиноким референтам та обговорено ряд справ, зв'язаних з найближчою працею, що її повинен виконати КОУАО. Адвокат Ю. Волинець перебрав справи зв'язків з міськими урядовими чинниками, д-рові В. Савчакові передано зовнішньо-політичні зв'язки, М. Шпонтак, Л. Пришляк і М. Коцка очолюють комісію збірки Національного фонду, І. Длябога реф. англомовної преси, місцевості на передмістях репрезентують: І. Безубяк і І.Пригода — Озон Парк, І. Вітюк — Асторію, І. Хома — південний Бруклин. Василя Магаля назначено господарем, п. Дідея архіварем, а п. Барну відповідальним за друковані матеріяли —афіші-летючки і ін.

Присутній на засіданні директор канцелярії УККА і перший заступник голови КОУАО мгр. І. Базарко інформував про приїзд на американський континент п-ні Ганни Колесник, прімадонни Київської опери, і запляновані концерти. Перша зустріч з Ганною Колесник відбудеться в суботу, 19-го січня 1974 р. в приміщеннях Українського Інституту Америки: 20-го січня п-і Колесник виступить в програмі Свята Державности у Фешен Інституті, а 27-го січня дасть свій перший самостійний концерт в залі Гантер Коледжу. Мгр І. Базарко закликав дати Г. Колесник повну моральну і матеріяльну підтримку, а головно взяти масову участь в її концерті в дні 27-го січня.

Про Свято Державности інформував імпрезовий референт С. Чума. В програмі свята виступлять: хор „Прометей" з Філядельфії під дириґуванням М. Длябоги, група танцюристів про Осередку СУМА ім. ген. хор. Т. Чупринки в Ню Йорку під кер. О. Ґензи, Валя Калин — рецитація і Ганна Колесник— сольоспів. Доповідь виголосить проф. Є. Федоренко. Плянується також зустріч з нововибраним мейором міста Вімом, якого КОУАО має намір запросити на Свято Державности, і проголошення проклямації. Написано листи до стейтового уряду в Олбані і листи - петиції до Федеральних конгресменів і сенаторів. Ще раз заторкнено справу музею СУА і музею на острові Свободи. В першій справі винесено рішення написати листа до Дирекції Інституту, в другій вибрано окрему комісію в особах: адв. І. Флис, адв. Германюк, п-і Бенцаль і Почлів та п. Борщ. В обговоренні справ брали участь майже усі учасники. Першим засіданням проводив голова мец. Р. Гутлевич.

ТАРЗАН, Ч. 7055 Доля усміхається Тарзанові

Не маючи жадного конкретного пляну, Тарзан рішає зробити щось — що-небудь — щоб врятувати Іта...

Ви ждіть на мій сигнал, а тоді поспішайте!

Тоді, коли він обслідовує майже безнадійну ситуацію — настає підхожий момент...

Знахар, який заохочував тубільців до диких святкувань, відходить на коротку передишку — та входить у свою хатину!

Ага!..